

искачихме на върха на тая гора, която въ сщностъ служаше само за подножие на Балканите, обхр-нахме са назадъ и видѣхме една великолѣпна, рѣдко срѣщана картина. Предъ насъ са бѣше распростряла грамадната живописна долина на Марица съ Татаръ-Пазарджикъ, Пловдивъ и Едирне, а далечъ на югъ въ разстояние на много мили издигаше са Балкана, който отдѣля басейна на Марица и Егейското море.

Малко по-нататакъ спряхме са да закусиме до извора, извѣстенъ подъ името Хайдушки. Тука забѣлѣжихъ, че камъ насъ са билъ присъединилъ новъ спътникъ, единъ младъ човѣкъ, съ слабо конче. Като распитахъ, научихъ са, че той отивалъ така сжщо отъ Панагюрище въ Коприщица и са присъдинилъ при насъ за по-голѣма безопасностъ. Антонио поведе съ него длга, откровена разговорка, въ която момака са сжзна, че отивалъ при своята възлюблена, която живѣяла въ Коприщица и която той не билъ виждалъ по-вече отъ три месѣца т. е. отъ захващанieto на възстанието. Горкия бѣше твърдѣ благодаренъ дѣто му дозволихме да на придружи и доброволно зе да показва пктя, защото двамата заптии, както са видѣше, не знаяха твърдѣ добръ тоя пжтъ. Той ни разказа, че пролѣтесъ хайдутите го уловили и му зели не само парите, но и дрехите. Подъ впечатлението на негова разказъ ние смѣтнахме колко гжрмѣла могле бихме да направиме, ако би да на нападняха разбойници; като са убѣдихме, че общото имъ число бѣше равно на сто, ние преспокойно изѣдохме закуската си, която сжстоеше отъ студена кокошка и овче мѣсо, напихме са съ вода отъ извора и, като запалихме папиросите, дигнахме на смѣхъ